

Ana Blandiana

Întîmplări

de pe

strada

mea

ANA BLANDIANA
Întimplări de pe strada mea

Editura Ion Creangă

1981

ANA BLANDIANA
Inimă de poezie mea

Ilustrații: Doina Botez

Ana Blandiana

*Întîmplări
de pe
strada
mea*

Editura Ion Creangă

București 1988

O STRADĂ CU SENTIMENTE

Strada mea e ca toate străzile de pe pământ:
Casele sînt așezate una lângă alta în rînd,
Unele mai frumoase,
Altele mai urîte
(Că te și miri!),
Unele mai grase,
Altele mai subțiri;
Unele mai murdare,
Altele mai curățele
Și împodobite cu cîte și cîte
Înflorituri și modele.

Acoperișurile sînt și ele, care de care,
Mai țuguiate, mai dibace,
Mai cu streșini, mai cu hornuri și poduri
Încercînd fiecare
Să se remarce
Într-o mulțime de moduri.

Pentru că trebuie să mă credeți de la început
 Pe cuvînt:
 Deși e ca toate străzile de pe pămînt,
 Casele ei sînt
 Ambițioase, încăpățîinate, curioase,
 Vesele, triste, birfitoare,
 Timide, impertinente:
 Strada mea,
 Oricît pare
 De necrezut,
 Este o stradă cu sentimente.

Uite, casa aceea cu pereții portocalii,
 Prin ferestrele căreia se văd
 Flori și perdele cu horbote
 Și se aud glasuri de copii,
 Rîde toată ziua în hohote;

În timp ce gardul acela de zid
 Cu cioburi de sticlă deasupra
 (Să nu-l poată nimeni sări)
 E antipatic, morocănos și perfid
 Și îi urăște pe copii;

Vila cu iederă și obloane închise,
Unde și-au făcut cuiburi rîndunelele,
Doarme adînc și visează
Că e din nou tînără și frumoasă
Și că vîntul îi flutură, albe, perdelele;

Peste drum, căsuța mică, mică,
Albă și cu mușcate în ferești,
În care locuiește o bătrînică peltică,
O pisică și o furnică,
Spune toată ziua povești;

Casa din colț, cu etaj și balcon,
E atît de încrezută
Că nu vorbește nici chiar cu blocul de beton
În care se mută
În fiecare zi cîte o familie,
Care face gâlăgie
Mereu,
În timp ce în fiecare geam înfim
Apare cîte un bărbat în maiou
Strigînd «Liniște, vrem să dormim!».

Puțin mai încolo sînt două clădiri
Înalte și subțiri,
Construite deodată,
Din oțel și granit,
Care toată ziua se ceartă
Pentru că fiecare
Vrea să fie fără asemănare,
Iar ele seamănă leit.

Apoi mai e casa aceea cu aleea de zgură
Scîrțîitoare,
Piticul de gips și cocoșul de fier,
Care e invidioasă, și rea de gură,
Și cea mai mare
Birfitoare
Din cartier.

Dar cine-ar fi în stare
Să înșire
Toate sentimentele caselor de pe strada mea?
Ar trebui o carte mult mai mare
Și o povestire
Despre cu totul și cu totul altceva.

Pe cînd eu abia dacă reușesc să inventez
O poveste cu maidaneze și maidanezi...

Capitolul doi

CE ESTE ȘI CE FACE UN MAIDANEZ?

Cine știe
Răspunde fără preget
Să ridice cu dibăcie
Un deget.

Cine nu, nu.
Spune tu

— Un maidanez este
Un locuitor din Maidania,
O țară de peste
Țări și mări, lângă Spania.

— Nu, nu e bine!
Spune tu, Marine!

— Un maidanez
Este un obez
Care atunci cînd plouă
Mai dă orez
Și alte dovezi
De mărinimie
Și nouă și vouă
Și mie și ție.

— Nu, nu e bine.
Spune tu, Sorine.

— Dictionarul ne învață
Sus și tare
Că maidanul în turcește
Însemnează-o piață-n care
Maidanezul vinde pește.

— Nu, nu e bine
Spune tu, Costine!

— Un maidanez
E un miez
De marțipan
Care se mănincă pe maidan.

— Nu, nu e bine.
Ascultați la mine:
Maidanezul e un ciine
Care nu se gîndește la ziua de mîine.

El se plimbă ziua toată
Pe stradă,

Aleargă după mașini,
Clasifică pomii după tulpini,

Se bucură copilărește,
Latră cu hohote, hoinărește

Fără nici o adresă,
Rîde de câteii din lesă,

Își bate joc de cei cu zgardă,
Nu-i e teamă c-o să se piardă,

Nu se gîndește la mîine, la ieri,
Nici că-i pasă de hingheri,

Rabdă de căldură și frig,
Nu poartă-n coadă covrig,

E liber și fără stăpîn,
Se ține după cite-un bătrîn,

Se zbenguie cu cite-un copil,
E bun, simpatic, agil,

E tandru, duios, sufletist,
Cînd prea vesel, cînd trist,

Cînd șui, cînd gură-cască,
Nu știe să urască.

Uneori e sătul, alteori e flămînd,
Face tot ce-i trece prin gînd,

Sperie vrăbiile de pe maidan,
Se dă de-a dura, se joacă, e năzdrăvan,

Se împrietenește cu oricine,
Se simte oriunde bine,

Știe să latre în rime,
Nu depinde de nime,

Nu speră și nu regretă nimic,
Orice-ar face e fericit.

Iar distracția lui din toate amiezele
E războiul cu maidanezele.

Capitolul trei

CE ESTE ȘI CE FACE O MAIDANEZA?

Voi răspunde direct
La subiect:

O maidaneză e o pisică
Mare sau mică
(Nu contează)
Care nu are casă.

Și asta nu pentru că
Nu găsește
O casă în care să trăiască
Pisicește.

(Oricine știe că lumea e plină
De bătrâni căutând o felină),

4

Ci pentru că-i convinsă
Că orice casă,
Oricât de distinsă,
O încorsetează.

Deci,
Atunci când nu e obeză,
Când nu are freză,
Nici fundă roșie la gît
Și nu ține de urît
Nimănui;
Cînd fură,
Cînd umblă hai-hui
Pe acoperișuri și olane,
Cînd prinde șoareci nu din ură,
Ci de foame;

Cînd toarce,
Nu într-un fotoliu,
Ci pe sub mașini,
Cînd, plină de orgoliu,
Face să dispară
Puii din vecini;

Cînd n-are timp să se spele
De praf
Decît o dată pe lună,
Dar seară de seară,
Se plimbă pe sirmele de telegraf
Pe sub stele
Și lună;

Cînd nu se lasă mîngîiată
Niciodată,
Dar cîștigă
Pe maidane
Toate luptele canino-motane,
Și nu știe mieuna în franceză,
Atunci
(Și numai atunci)
O pisică
Oarecare
Mică
Sau mare,
Cu pete sau dungi,
Dar fără coafeză,
Se poate numi maidaneză.

Capitolul patru

O VEDETA DE PE STRADA MEA

Înainte de a merge mai departe
Trebuie să deschid o paranteză
(Adică un capitol din carte
Sau din poveste)
Despre cineva care nu este
Nici maidanez, nici maidaneză.

De fapt, în cazul lui,
Epitetele nu explică nimic,
Mai bine să vă spui
Că este vorba de Arpagie.

Și când am spus **Arpagie**
Cred că e suficient
Ca să nu mai explic
Și să știți pe moment

Cine este acest personaj,
Pe care-mi permit
Să-l numesc cel mai vestit
Motan din oraș.
Căruia i
S-au scris poezii
Și i s-au făcut portrete,
Așa cum se obișnuiește printre vedete;

Despre care, pe lângă toate,
S-au făcut și desene animate
Palpitante și pline de umor
Date la televizor.

Ei bine, după toate aceste succese
De necontestat
Și de necrezut,
Arpagic, cum era și de așteptat,
S-a cam încrezut.

Dar nici nu e de mirare:
Cînd iese la plimbare
Toată strada emoționată
Se îmbulzește să-l vadă;

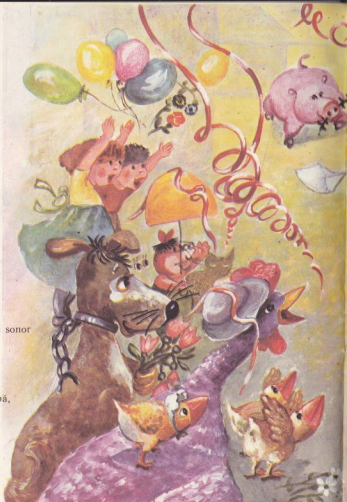
Ferestrele se dau de perete,
Copiii uită de caiete,
Crengile se apleacă peste gard,
E o aglomerație ca pe bulevard,

Mașinile sînt obligate
Să încetinească,
I se aruncă ocheade
În manieră pisicească,

I se dau flori,
Pline cu sare,
Cite-o scrisoare
În plic
Și toată lumea strigă
«Arpagic!»

El înaintează important și hai-hui,
Dă un sfat, ascultă un protest mai sonor
(Ca acela al unei cloște cu pui
Împotriva unui motan vinător),

Distribuie zimbete, strîngeri de labă,
Cite o amendă
Sau, mai degrabă,
Admonestare
Și toată lumea e atentă
Și recunoscătoare.

Ba se suspendă
(să vezi și să nu crezi)
Pină și luptele dintre maidaneze și maidanezi!
Și (culme a culmilor) mi s-a relatat
Că un șoricel,
Care-aștepta să fie înșăcat
De Domnia-Sa,

Scîncea subțirel
Printre suspine:
«Ce cînste pentru mine
Să mă înghită chiar El!»

În această situație năzdrăvană
Mi se pare normal
Că Arpagic nu-și mai încapă în blană
Și se crede fenomenal.

Incît chiar mă mir, în consecință,
Că mai răspunde cînd îl chem
(Oferindu-i, bineînțeles, drept recunoștință,
Un poem!).

Probabil că în firea
Lui de celebritate
Ajunsă la apogeu
Mai răzbate,
Cîtodată,
Cu greu,
Ca o erată,
Amintirea
Că e personajul meu...

O ÎNTÎMPLARE CU O MUSCA MARE

O muscă mare cît un bob de mazăre,
O muscă mare cît un ou,
O muscă mare cît o pasăre
A pătruns la mine-n birou.

(Ca să înțelegeți tot
Ceea ce vă voi povesti,
Copii,
Trebuie să vă spun
Că biroul meu e un
Pod;
Că pe masa mea de bard
Se plimbă ca pe bulevard
Greieri și furnici,
Mai mari și mai mici,
Iar prin aer
Se-ncaier
Fluturi și bondari,
Mai mici și mai mari.)

Deci,
Iau povestea de la capăt
(Ca să o-nțelegi
Chiar și tu,
Cel mai mic dintre preșcolari,
Care citești
Cu ochii bunicii drept ochelari):

O muscă mare cit un bob de mazăre,
O muscă mare cit un ou,
O muscă mare cit o pasăre
A pătruns la mine-n birou.

Dar s-a speriat atît de tare
De pestrița adunare,
Care-și omoară timpul galant
Sub al țiglelor versant,
Încît a început să zboare
Razant
Ca un avion de bombardament.
Bizîia strident,
Se înălța într-un moment,
Făcea roate-roate
Ciocnindu-se de pereți,
Iar în cădere
Se lovea de toate
Obiectele din încăpere,
Băgîndu-ne pe toți în sperieți.

«E război!» țipără țințarii
Cea mai ascuțită dintre arii.
Furnicile intrară în crăpături,
Greierii tăcură mahmuri,

Fluturii se ofiliră de tot,
Bondarii căzură în bot
Pe unde îi prinse sârocul.
În rezumat,
Le-a stricat
La toți jocul.
(Ba, mărturisesc cu rușine
Că m-a speriat și pe mine).

Și nu-i de mirare:
Era un monstru mare
Și atât de urît
Încît,
După tipic,
Am fost rugată în cor
Să îl chem pe Arpagic
În ajutor.

O să ziceți că-s laș,
Dar bănuîți cît curaj
Îmi trebuia
Ca să chem cotoiul?
Nimeni nu știa
Cum se va termina
Războiul
Și ce va fi mai departe:
Lupta a fost pe viață și pe moarte
Și, deși Arpagic
E un mare expert
Și viteaz secundă de secundă,
Rezultatul a rămas pînă-n ultima rundă
Încert.

Toți așteptam scorul
Cu sufletul la gură,

Pentru că agresorul
Intrecuse orice măsură:
Fusese atât de mare încît
Cînd, în fine,

Arpagic s-a hotărît
Să-l înghită cum se cuvine,
A păruț destul
De sătul.

Capitolul șase

UN SPECTACOL AERONAUTIC

Ce emoții pot să am!
De o oră stau în geam,

Nu mă mișc, să fiu prezent
La rarul eveniment.

N-ați știut? De necrezut!
Vă voi spune-ntr-un minut.

Mă mir că n-aveți habar.
S-a anunțat și-n ziar!

În dreptul ferestrei mele
E un cuib de rîndunele.

Unde locuiesc cuminți
Patru pui și doi părinți.

La-nceput erau doar două
Rîndunele, restul ouă,

Care-au devenit, dibace,
Patru pui, restul găoace.

De fapt, fără echivocuri,
Erau numai patru ciocuri,

Patru pliscuri albe care,
Dup-o lună de mîncare,

Au descoperit deodată
C-au și aripi de zburat.

Afirmația e ușoară,
Însă, oare, cum se zboară?

Cum să te-arunci în neant
Cind ești un biet ignorant?

Dar la șase-i prevăzut
Decolajul de debut.

Lumea vine ca la teatru
Ca să-i vadă pe cei patru.

Se așează fiecare,
După tact și-ndeminare,

După caracter și rang —
Șoriceii-n cite-un gang,

Turturelele-n balcoane
(Printre fete și cucoane),

Maidanezii-n staluri, jos,
Îmbunați cu cite-un os

(De-aici nu se vede bine,
Dar au rău de înălțime),

Maidanezele, furiș,
Pindind de pe-acoperiș,

Vrăbiile la galerie,
Intrate pe veresie.

Dar e șase și-un minut,
Nici vorbă de început.

Ce-i drept, debutanții noștri
S-au emoționat ca proștii:

Cel mai mare dă să plingă
Că-l doare aripa stângă;

Unul dintre mijlocii
(Nu uitați că sint copii!)
Țipă fără să-și dea seama
«Vreau la mama!»;

Pe cînd celălalt susține
(Și-a pierdut orice rușine)
Că simte ceva în burtă
Și o aripă-i mai scurtă;

Ultimul, mai pricăjit,
Cu o voce de soprană,
Zice că i-a amorțit
O pană.

Părinții-mbrăcați în frac
Tineri sint, au și ei trac,

Le dau sfaturi de pe tușă
(Au adus și o mătușă)

Le dau ghionturi, indicații,
Fac picafe, acrobații,

Dar puii nu s-au decis
Să se-arunce în abis.

Publicul în număr mare
Și-a pierdut orice răbdare.

Este șase și un sfert,
Dar nici un eveniment.

Vrăbiile diversioniste
Sufală zvonuri pesimiste,

Că, adică, se amină
Cel puțin c-o săptămână.

Însă mie nu-mi convine
Să ne facem de rușine

Și-mi vine la rezezeală
O idee genială:

Pe Arpagic îl convoc
Și — pis, pis! — îi spun pe loc

Planul meu fără pereche
(Totul numai la ureche).

El înțelege ce vreau
Și-ntonează un miorlău!

Prelung, amenințător,
Cel mai bun îndemn de zbor.

Inutil să vă rezum
Cum s-a întâmplat și cum

Cei patru, fără ocol,
Și-au lăsat culcușul gol

Și, zbughind-o în zenit,
Zburători s-au pomenit.

Acum șase rîdunici
Se rotesc pe cer și nici
Că le pasă de pisici.

FLUTURELE ÎN OGLINDĂ

În dimineața aceasta
Cînd mama a deschis fereastra,
Să măture și să scuture,
A intrat în cameră un fluture.

Ce fel de flutur
Îmi e greu
Să spun
Prea bine:
Semăna cu un
Curcubeu
Apărut pentru mine;
Un grațios
Și zburător astru
Colorat
Pe margini cu albastru
Întunecat,
Iar în mijlocul aripilor
Pe fiecare
Era scrisă o literă mare
Cu auriu

Și roșu împărătesc,
Cît aș fi vrut să știu
S-o citesc!

Dar, din păcate,
La noi la școală
Se buchisesc
Numai litere nemișcate,
De cerneală.
Și nu există pe lume
Vreo carte anume
În stare
Să te învețe să citești
Și să scrii
Litere zburătoare
Și vii...

Mă uitam
Cum se rotește,
Cum își dă ghes
Cu înțeleș
Și mă întrebam:
Ce-o fi decis
Să-mi spună
Pe limba sa
Cel ce l-a scris
Și l-a trimis
În camera mea?

E poate o scrisoare
Secretă,
Colorată ca o paletă,
Ca să nu dea de bănuț
Sau o întrebare
La care
Ar fi trebuit să răspund grăbit
Și mai de mult?
Sau un sfat
Pe care ar trebui să-l ascult?

N-o să știu,
Deci cînd voi învăța
Să scriu-
Un alfabet care să poată zbura
Cu litere vii...

Dar, copii,
Ce credeți voi că făcea
Fluturile pe cînd
Eu mă gîndeam?
Ei bine, zburînd,
El se rotea
Și se oglindea
Într-un geam.

Își admira, oare,
Făptura zburătoare
Și împăratească
Sau, mai curînd,
Dezamăgit
Și muștrător
Că nu și-a găsit
Un cititor

Fluturile încerca singur
Să se surprindă
În oglindă
Și să se citească?

PRECIZAREA CU CIOCANITOAREA

Pe strada noastră în scuar,
Oricât ar părea de extraordinar,
A apărut, ziua în amiaza mare,
O ciocănitoare.

Poate nu știți la ce mă refer:
Nu e o pasăre, e un ienicer
Cu ochelari
Și costumul compus în dungi
Dintr-un ilic
Și-o pereche de șalvari
Roșii și lungi
De borangic.

Iar în loc
De față
Are o vizieră
Ascutită și lunguiață
Ca un cioc
De mitralieră,

Care țacăne cu o viteză de necrezut
O sută de ciocănituri pe minut,
Cercetînd în mod conștiincios
Toate tulpinile de sus pînă jos
Și în continuare —
După cit vād pe geam —
Fiecare
Ram.

Nu vă imaginați
Ce agitație
Și ce mai cascadă
De comentarii
A putut stîrni printre înaripați
Și-n întreaga populație
De pe stradă:
Cei mai discutați
Sînt șalvarii.

Rîndunelele au decis:
E ultima modă de la Paris.

Vrăbiile, cu musca pe căciulă,
Fac altă supoziție:
Este noua formulă
A uniformei de poliție.

Iar maidanezele invidioase
Și ipocrite
Au declarat că nu le miroase
A bine
Acest caz,

Pentru că, oare, cine
Își mai poate permite
Pantaloni de mătase
În ziua de azi?

Alții, cărora costumul le e indiferent,
Au reacționat la zgomotul de bombardament.

De exemplu, Arpagic ca un domn
A spus că pe el îl deranjează din somn
Și, dacă se mai repetă și-n alte dați,
Se va adresa la autorități.

Domnul Chițchiței,
Soarelece bunic
Și pensionar,
Care de obicei
Nu are habar
De nimic,
De data aceasta a luat act
De hărmălaie
Și a spus: «Simt că fac un infareț
La fiecare bătaie».

Iar vrăbiile, întregind harababura,
Tipă cit le ține gura
Că scandalul e notoriu
Și vor face un memoriu.

Cum să vă descriu
Tărăboiul și sfada?

În semn de protest,
Casa cu peretele portocaliu
Și-a oblonit fereastra,
Iar acum toată strada
De la est până la vest
Nu vorbește decît de asta.

Dar, între timp, ciocănitorea
Terminînd numărătorea
Și scuturarea
Arborilor de praf
A trecut la stilpii de telegraf.

Ceea ce, de altfel,
Precizez,
Este un exces de zel
Ciocănitorez:
Fusese angajată de Sfatul Popular
Să inventarieze numai arborii din scuar,

Capitolul nouă

ORCHESTRA DIN CADĂ

Doamne, ce trăsnaie
E la mine-n baie!

N-ai să găsești niciodată
Ceva mai ciudat,
Pământul în lat
De-ar fi să-l cutureieri:
La mine în cadă
S-a instalat
O orchestră de greieri!

Să vezi comedie:
Nimenea nu știe
Cum de-s acolo,
Dar cert e
Că interpretează
Și numere solo
Și concerte.

Și, mai ales, e evident
Că formația e pururea trează.
Dacă are talent
Nu se știe,
Dar e sigur că are insomnie.
Abia pun geană pe geană,
Că începe o soprană,
Acompaniată de o darabană;

Abia adorm ușor,
Că se dezlănțuie un tenor,
Acompaniat de cor;

Nu apuc să visez ceva,
Că se pornește o geampara;

Și nici nu dorm o oră,
Că se încinge-o horă.

Și de-ar cînta mai încet, bunăoară,
Dar nu-i orchestră, e o fanfară!

Spuneți-mi, ce-ați face voi
Cu-așa niște-artiști de soi?

Eu, în urma unor lungi discuții,
Am găsit mai multe soluții.

Prima (umilitoare și greu de făcut):
Să mă mut.

A doua (simplă, dar nesigură): să le ofer
Un somnifer.

A treia (costisitoare și cu neputință):
Să le găsesc o altă locuință.

A patra (iluzorie, dar plină de umor):
Să-i plasez la un ansamblu de folclor.

A cincea (dificilă și ironică):
Să-i învăț să cînte muzică simfonică.

Și ultima (dacă nu se lasă în nici un fel duși):
Să fac duș.

Capitolul zece

SCURT CURS DE IUBIRE

Ei, pasămite
V-am povestit
Toate întâmplările mai deosebite
Și mă apropii de sfârșit.

Dar nu cred că am dreptul să închei
Înainte de a vă povesti despre porumbei.

Vreau să spun că orice stradă care se respectă
Nutrește ambiția secretă

De a se putea lăuda pe acoperișuri și schele,
Cu cel puțin o pereche de turturele;

De a pripăși pe garduri și pe uluci
Cel puțin o familie de guguștiuci,

De a găzdui mărinimoasă pe sub
Streșini măcar un hulub;

Pentru că o să vă spun fără fasoane:
Porumbeii sînt un fel de blazoane,
Un fel de decorație,
Un titlu de noblețe
Acordat în semn de grație
Unor străini și unor piețe.

Ei bine, strada noastră, pentru meriele ei,
A fost decorată cu un stol de porumbei.

Toți sîntem mîndri din cale afară
Ca de o cinste extraordinară

(Acordată numai locurilor de toată noblețea,
Cum ar fi Piața San Marco din Veneția).

De aceea nu există om, sau motan, sau dulău
Care să-ndrăznească să le facă vreun rău;

Iar cînd o maidaneză a îndrăznit
O dată
Să-i smulgă o pană
Unuia mai stingher,
Nimeni nu i-a mai vorbit
Și a fost alungată
Din cartier.

Toată lumea le pune fărimituri pe pervaz
Și îi admiră, în clipele de răgaz,

Cum se giugiulesc și se umflă în pene
Gungurind și rotindu-se-alene,

Frumoși și romantici și îndrăgostiți,
Destul de mici pentru a fi mulțumiți.

Iar cine își face timp îndeajuns
Să-i admire
Primește și un scurt curs
De iubire.

Adică —
Dar cum să vă spun să înțelegeți și voi? —
O lecție practică
În care unu cu unu nu fac doi
Ca în matematică,

Ci, conform
Cu o aritmetică mai veche,
Rezultatul, enorm,
E o pereche;

Iar aceasta, subliniez din capul locului,
E unitatea de măsură a norocului.

Concluzia care se trage de aici
Este: dragii mei
Copii și bunici,
Învățați de la porumbei!

Capitolul unsprezece

UN MUZEU DE BORANGIC

Și iată cum
Tot povestind într-o doară
Aerul e de fum
Și s-a făcut seară.

Rîndunelele s-au încilcit
Ca-ntr-un caier,
Dîndu-se-n leagăn prin aer
Pînă au adormit;

Cîinii s-au încovrigat tare
Pe lingă un zid, sub cite-un portal
Și acum roade în vis fiecare
Un os colosal;

Treptat se sting orice șoaapte,
Trec fiori misterioși prin tufișe,
Maidanezele din schimbul de noapte
Pornesc în control pe acoperișe;

Fluturii se acoperă cu aripile
De argint,
O porumbiță adoarme clipele
Gingurind;

Eu vă mărturisesc că pic
De oboseală,
De-aceea-l iau pe Arpagic
În poală

Și-n timp ce el, îndată,
Toarce-alene,
Eu, fermecată,
Urmăresc printre gee

Cum împrejur paianjenii țes
Palat subțire
Cu porți de-acces
Spre vis și amintire,

Viu străveziu castel
De mătăsa,
Că să mă-ntind în el
Somnoroasă

Și să visez și eu
Și Arpagic

Basmul cu un muzeu
De borangic

În care
O întimplare
Și-o atmosferă
Îndrăgite de copii
Sînt puse pe etajeră
În poezii;

Iar
Un personaj
Poznaș
Și-un univers
Sînt așezate în galantar
Într-un vers;

Unde
Nu poate pătrunde
Nici o jivină,
Și nici o crimă
Nu se poate petrece
Niciînd,
Dar orice rimă
E regină
Și este rege
Orice cuvînt;
Unde pleoapele
Mi se închid
De prea aproapele
Filiiit

Al unor aripi strălucitoare
 De nea
 Peste care
 Numai visul e domn...
 Copii, nu-i așa
 Că și vouă vi-e somn?

CUPRINS

<i>Cap. I</i>	— O stradă cu sentimente	4
<i>Cap. II</i>	— Ce este și ce face un maidanez?	8
<i>Cap. III</i>	— Ce este și ce face o maidaneză?	14
<i>Cap. IV</i>	— O vedetă de pe strada mea	18
<i>Cap. V</i>	— O întâmplare cu o muscă mare	23
<i>Cap. VI</i>	— Un spectacol aeronautic	28
<i>Cap. VII</i>	— Fluturile în oglindă	35
<i>Cap. VIII</i>	— Precizarea cu ciocănitoarea	39
<i>Cap. IX</i>	— Orchestra din cadă	44
<i>Cap. X</i>	— Scurt curs de iubire	48
<i>Cap. XI</i>	— Un muzeu de borangic	53

THE DOG OF THE HOUSE
AND THE CAT
A FABLE
BY
THE AUTHOR OF "THE DOG OF THE HOUSE"
LONDON: PUBLISHED BY J. JOHNSON, ST. PAUL'S CHURCH-YARD, 1781.

